

SAMANTHA
SOTTO
YAMBAO

Z
R
K
A
D
L
O
V
Ý
M
E
S
I
A
C

IKAR

ZRKADLOVÝ

MESIAC

ウ
オ
ー
タ
ー
ム
ー
ン

ZRKADLOVÝ

MESIAC

Román

SAMANTHA

SOTTO

YAMBAO

Samantha Sotto Yambao

Water Moon

Water Moon is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents either are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Copyright © 2025 by Marina Samantha Sotto Yambao

Translation © 2026 by Michaela Hajduková

Jacket design: Regina Flath

Jacket illustrations (front and reverse): Haylee Morice

Origami layout: nickorigami.com

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0623-2

Pre každého, kto hľadá nové začiatky.

落花枝に帰らず
破鏡再び照らさず

PRVÁ

ČASŤ

—
Odpadnutý kvet
už nikdy nebude
rásť na konári.
Rozbité zrkadlo
už nezažiari.
—

PRVÁ KAPITOLA

Záložňa všetkých hoci a ak

Čas má len hranice, aké mu vytvoria ľudia. V to chladné jesenné ráno si Hana Išikawa vytvorila hranicu z najtenšej vrstvy vlastnej kože. Očné viečka sú na to ako stvorené. Kým ich mala zatvorené, mohla úplne jasne oddeľovať dve časti svojho života. Prvou bolo dvadsaťjeden rokov prežitých do chvíle, kým dnes otvorí oči, druhou to, čo malo nasledovať.

Natiahla si prikrývku na hlavu a predstierala, že prvé ráno majiteľky záložne, a to ešte aj s opicou, sa ešte nezačalo. Vôbec nezáležalo na tom, že v tej chvíli už na spánok ani nepomyslela, že sny, ktoré si už ani nepamätala, sa kamsi odplazili už pred viac ako hodinou. Hlavu mala ťažšiu než zvyčajne, aj v ústach mala veľmi sucho. Domnievala sa však, že na vine nie je ani tak alkohol, ktorého bolo večer viac ako dosť, ale skôr to, čo ju čaká.

O chvíľu zaklope na dvere jej otec Tošio a deň sa začne.

Hana tajne dúfala, že množstvo saké, ktoré otec včera pri oslave svojho odchodu do dôchodku nerozumne vypil, ho dnes zdrží v posteli aspoň o chvíľku dlhšie. Táto nádej, ak ju vôbec možno nazývať nádejou, bola maličká ako kamienok obrastený machom kdesi na dne rieky a treba povedať, že aj rovnako klzká.

Za celé roky, čo bol Tošio majiteľom záložne, neotvoril načas len dvakrát. Vlastne vtedy neotvoril vôbec. O týchto dvoch dňoch však Hana s otcom nehovorili. Nikdy.

Keby ich záložňa bola ako iné, kde sa obchodovalo s diamantmi, so striebrom a zlatom, mala by rodina Išikawovcov hojnosť víkendov i dní na zotavenie. Tošio však naučil Hanu cítiť si oveľa cennejší poklad.

Najlepších klientov mávali začiatkom jesene. Leto sa skončilo, noci už boli chladnejšie a dlhšie. Obchodom melanchólia pristane. Ich malá záložňa, učupená v pokojnej aleji tokijskej štvrte Asakusa, nemala meno. To však vôbec neprekážalo. Tí, ktorí naozaj mali v úmysle využívať jej služby, ju vždy bez problémov našli. Keby však niekoho skutočne veľmi zaujímalo, ako by Hana svoju záložňu nazvala, jej odpoveď by bola jasná. Volala by sa Ikigai. Toto meno sa jej hodilo najviac.

Keď sa Hana na tmavej drevenej dlážke obchodíka učila chodiť, mala len čosi vyše roka, a každý krok, ktorý od tých čias urobila, smeroval k tomu, že jedného dňa záložňu po otcovi prevezme. Bol vdovec a dcéra bola jeho jedinou dedičkou. Záložňa sa stala jej jedinou životnou cestou, jediným zmyslom života. Skrátka, jej ikigai. Zákazníci sa však nikdy nepýtali na meno obchodíka, nespomínala si na to z čias, keď sa ako dieťa hrávala pri otcových nohách, alebo keď už ako mladé dievča pracovala v jeho blízkosti. Tošio ich zvykol privítať zdvorilým úklonom a im sa v očiach zračili oveľa naliehavejšie otázky. Prvá sa zvyčajne týkala toho, kam sa to vlastne dostali, a druhá ako.

Veď kto by hľadal za vchodom do reštaurácie, kde podávajú ramen, záložňu? Všetci z radu pred známou a rokmi overenou reštauráciou by vám dosvedčili, že tam

pripravujú najlepší ramen šoju v celej prefektúre Taitó. Čakanie v dlhokánskom rade spríjemňovala vôňa stúpajúca z pariach sa misiek s ramenovými skrútenými rezancami a dokonale udusenými plátkami bravčového mäsa plávajúcimi v tmavom hustom vývare. Nedočkavcom táto neodolateľná vôňa čakanie, naopak, predlžovala. Všetci do jedného však vdychovali voňavý prísľub dokonalej chute, až sa napokon dostali do preplnenej reštaurácie, ktorej zariadenie bolo moderné asi tak pred dvadsiatimi rokmi. Na žltých stenách viseli podpísané fotografie celebrit, ktoré reštauráciu navštívili. Víтали hostí smerujúcich na voľné miesta. Nie všetci sa vchodovými dverami dostali do reštaurácie. Cinkla malá medená zvonkohra na dverách a privítal ich tlmene osvetlený pult záložne.

Hana sa schúlila pod perinou a v hlave jej zaznel zvuk zvonkohry. Bol ako budíček, nútil ju vstať a prijať nevyhnutnosť situácie. Zakryla si uši dlaňami a pustila sa do vopred prehratého boja s povinnosťou, ktorá jej kázala vstať. V niektorých predstavách už bola takmer oblečená, už si zapínala gombíky na dokonale vyžehlenej čiernej uniforme. V iných si vybavovala kanceláriu priamo pod jej izbou a to, ako jej otec strávi prvý deň dôchodku. Bude jej neustále v päťách a dvakrát skontroluje každý jej krok.

Keď si všimne chybu, bude mlčať. Vždy to tak robil. Prezradí ho, keď čo i len o milimeter nadvihne obočie. Tošio radšej mlčí, ako hovorí, energiu si šetrí pre klientov. A z Hany sa stala odborníčka na čítanie jeho pokojného dychu, jemných úsmevov a letných pohľadov. Čo jej pamäť siaha, trpezlivosť stratil iba raz. V jedno daždivé popoludnie, keď mala asi desať rokov, kdesi založila starožitné hodinky. Otcovi potemneli oči, boli černejšie ako oblaky

nad ich záhradou. Zdrapil ju za vetché ramienka a ústa jej priblížil k uchu. Srdce jej bilo až v končekoch prstov na nohách. Hlas mal pokojný ako vánok, no jeho slová hučali v Haninom vnútri ako tajfún.

Nájdí ich.

Okamžite.

Hana nemala ani potuchy, čo by sa bolo stalo, keby hodinky nenašla za kopou kníh v zadnej miestnosti. Ale bola si istá, že už nikdy nechce počuť z otcových úst tento tón.

Unavene sa nadýchla a vrátila sa v mysli do prítomnosti. Na hrudi cítila tlak. Očakávala, že jej budúcnosť bude ťaživejšia, že bude vážiť aspoň ako poriadne vykrmená mačka. No namiesto toho sa všetky dni, ktoré sa jej hromadili na hrudi, zdali ľahké ako kopa prázdnych obalov, vyprázdnených skôr, než ich vôbec stihla rozbaľiť. Poznala naspamäť každú sekundu, čo mala pred sebou. Veď celý život strávila tým, že sledovala otcov život. A teraz sa stal jej vlastným – už nikdy nepríde nič nové.

Prevrátila sa nabok. Spod vankúša vykukol okraj zažltutej fotografie. Hana ju vytiahla a pod perinou si ju prezerala. Dívali sa z nej oči mladej ženy, vyzerala úplne ako jej dvojča. „Dobré ráno, Oká-san,“ pozdravila Hana mamu, ktorú nikdy nevidela, a odložila jej jedinú fotografiu späť do skryšy. Stiahla zo seba perinu a opatrne vykukla spod tmavých mihalníc. Zreničky jej podráždili striebisté lúče slnka. Tuho stisla oči a vstala z postele. Z izby dokázala vyjsť aj poslepiacky. Spolu so záložňou tvorili celý jej svet a dnes mala pocit, že je ešte menší ako doteraz. A tichý.

Hana naklonila hlavu, chvíľu počúvala, či sa z kuchyne neozve známe hrkotanie šálok a misiek. Cez dvere sa k nej však predieralo len ticho. Zahryzla si do spodnej pery.

Bola si istá, že človeku, ako je Tošio, odchod do dôchodku nenaruší rituály. Hoci jej otec mal doma malú svätyňu, kde vzdával úctu duchom, uctieval iba jediného boha – rutinu. Šálka horúceho zeleného čaju bola priam posvätná, a to aj v také rána, keď predošlý večer holdoval saké či whisky.

Hana pritisla ucho na dvere. Záložňa mohla byť zatvorená len z dvoch dôvodov. A ani jeden z nich nebol priaznivý.

DRUHÁ KAPITOLA

Posledná klientka Tošia Išikawu

⊗ *O deň skôr*

Jeseň prišla skoro a od jej začiatku sa počet klientov záložne zdvojnásobil.

Tošio preniesol váhu na jednu stranu, odľahčil si chodidlo na ľavej nohe. Spod čiernej uniformy sa ozval jeho žalúdok. Nevšimľal si ho a upravil si kravatu. Nebol to prvý deň, čo sa nestihol naobedovať. Naopak, bol posledný. Keď asi o hodinu zatvorí, bude oficiálne v dôchodku a už nikdy nebude musieť počas obeda pracovať. Očakával, že ho táto myšlienka rozveselí, no nijako nedokázal presvedčiť kútiky úst, aby sa aspoň o milimeter nadvihli. Zazvonil medený zvonček a ohlásil príchod posledného klienta.

„Iraššaimase. *Vitajte u nás.*“ Tošio sa s nacvičeným úsmevom uklonil, hlas mal hladký ako horúce saké.

Hana s účtovnou knihou pod pazuchou vykukla zo zadnej miestnosti. Tošio jej naznačil, aby sa vrátila, a celú svoju pozornosť obrátil na elegantnú ženu, ktorá práve vošla do dverí. „Ako vám môžem pomôcť?“

Žena opätovala Tošiov úsmev nechápavým pohľadom. Tvár mala ako z porcelánu a vyzerala mladšie než on, ale vlasy zopnuté do voľného uzla na zátylku boli biele ako šnúra sladkovodných perál na jej krku. „Prepáčte, pomýľila

som sa. Myslela som si, že stojím v rade do reštaurácie, kde podávajú ramen.“

„Áno, je to tak,“ súhlasil Tošio.

Žena sa poobzerala po miestnosti. „Toto je reštaurácia?“

„Nie, to je moja záložňa.“

„Takže reštaurácia je na poschodí?“

Tošio pokýval hlavou: „Nie, nie je.“

Vráska na ženinom čele sa prehĺbila.

„Určite vás to státie v dlhom rade unavilo. Nechcete si na chvíľu sadnúť?“ Ukázal na nízky stolík v kúte miestnosti, okolo ktorého ležali hodvábne vankúše na sedenie.

Žena zdvihla bradu a dotkla sa úzkych pier. „Ja... odprisahala by som, že čakám pred reštauráciou. Pozorovala som, ako dovnútra vstupuje muž, ktorý stál predomnou. Cez dvere som videla stoly, stoličky a...“ Jemne sa uklonila hlavou. „Prepáčte, že som vás vyrušila.“

„Niet sa za čo ospravedlňovať. Ponúknem vám niečo na pitie? Čaj?“

„Ďakujem, ale ja...“

„Prosím, urobte mi radosť. Vôbec ma to neobťažuje.“ Tošio podišiel spoza pultu k nej a zakričal ponad plece: „Hana? Doniesla by si, prosím, čaj? Máme hostí.“

Hana zavrela účtovnú knihu a postavila sa spoza stola, čo kedysi patrilo jej matke. Otcov signál poznala rovnako dobre ako myšlienku, ktorá sa práve v tej chvíli zrodila v ženej hlave.

Čaj. V tomto bode rozhovoru všetci klienti jej otca mysleli na to isté. Bola to jednoduchá myšlienka, drobná a ľahká ako vzduch, nemala ostré hrany, na ktorých by sa mohli poraniť. Všetci už niekedy v živote pili čaj

a spomenú si, ako sa im prevaľoval po jazyku, kížal dolu hrdlom a ako im ohrial dušu. Šálka teplého čaju ešte nikdy nikomu neuškodila a nemali ani najmenší dôvod odmietnuť majiteľovo milé pozvanie. V každom prípade by nebolo zdvorilé odmietnuť. Najmä teraz, keď omylom vošli do jeho obchodu. Snažili sa rozpamätať, kam to vlastne chceli ísť, no dokázali si spomenúť len na pocit chladivej prázdnoty v žalúdku. Čaj by ich veru zahrial. Možno v tom rade čakali práve na čaj. Hana naplnila kanvicu vodou a postavila ju na sporák.

„Bola by som vám vďačná,“ prikývla žena s úsmevom.

„Skvelé. Volám sa Tošio Išikawa.“ Ukázal na vankúš na zemi. „Posaďte sa, nech sa páči.“

„Ďakujem.“ Žena sa usadila na vankúši presne takej šedej farby, ako bol deň za oknom. „Ja som Izumi Takeda.“

„Vďaka, že ste nás navštívili práve dnes, Takeda-sama. Som si istý, že ponuky v našej záložni sú veľmi dobré, povedal by som, priam štedré.“

„Ale ja som neprišla kvôli...“ Izumi žmolila medzi palcom a ukazovákcom náhrdelník, zvrátila obočie, akoby prechádzala zásuvky vo svojej hlave a pokúšala sa nájsť slová.

Hana priniesla na čiernom lakovanom podnose čaj.

„To je Takeda-sama, Hana,“ predstavil Tošio klientku.

Hana sa uklonila. „Vitajte v našej záložni. Nech sa páči, ponúknite sa,“ položila na stôl podnos.

Keď Hana odišla, Izumi sa obrátila na Tošia: „Máte veľmi milú dcéru, Išikawa-san.“

„Ďakujem, podobá sa na svoju...“ Tošio sa zasekol a nasilu usmial.

Sústredil sa na čaj a nalial tekutinu do malých hlinených misiek. Mali farbu najpokojnejšieho mora a po glazúre sa

plazili praskliny rôznej dĺžky. Nebyť techniky kincugi, ktorú použili na ich opravu, už by ani nedržali pokope. Praskliny boli vyplnené zlatým práškom a zalakované, žiarili na miskách ako blesky.

„Sú úžasné,“ obdivovala ich Izumi.

„Ďakujem, dosť som sa na seba hneval, že som sa potkol a spadli mi, ale musím uznať, že v tomto prípade som za svoju nešikovnosť celkom vďačný.“ Tošio podal Izumi čaj. „Zlepené veci sú krásne práve svojou jedinečnosťou, nemyslíte?“

Izumi prechádzala po jemných zlatých spojoch na miske prstom s dokonalou manikúrou.

„Niektoré veci dokážu nedokonalosti prijať lepšie ako iné,“ uznala jemne, hovorila takým tichým hlasom, akoby sa bála, že miskú poškodí.

„Našiel som krásu vo všeličom rozbitom či zničenom. V stoličkách, budovách, ľuďoch.“

Izumi zdvihla zrak od misky. „V ľuďoch?“

„Najmä v nich. Dokážu sa rozpadnúť na kúsky tými najfascinujúcejšími spôsobmi. Každá jamka, škrabanec či prasklina rozpráva vlastný príbeh. A najmenej viditeľné jazvy skrývajú tie najhlbšie rany a sú najzaujímavejšie.“

Izumi si pootočila na prste jeden z dvoch veľkých diamantových prsteňov, až jej napínal kožu. „To je veľmi zaujímavý názor, Išikawa-san.“

„Poviem vám, je to oveľa viac než názor. Je to aj dôvod, prečo sa venujem tomuto druhu podnikania. Moja záložňa nie je obyčajná, Takeda-sama. Nekšeftujeme s haraburdami. Diamantové prstene a perlové náhrdelníky u nás nemajú žiadnu cenu.“

Hana počúvala Izumi a svojho otca zo zadnej miestnosti. Rozhovor pri čaji už dobre poznala, odohral sa už toľkokrát, že to ani nedokázala spočítať.

No bez ohľadu na to, koľkokrát už otec opakoval podobné slová, vždy zneli úprimne. Väčšinou svojim klientom hovoril pravdu – akokoľvek ťažkú a neuveriteľnú. Podľa Hany to síce neboli nijaké otrasné odhalenia, ale predsa všetkým chvíľu trvalo, kým sa obočie nadvihnuté od prekvapenia dostalo späť na svoje miesto. A nebolo sa čomu čudovať. Za dverami ramenovej reštaurácie bolo všetko reálne, ako sme zvyknutí. A záložne ako táto predsa neexistujú. Otcova zvláštna schopnosť – a na to čoskoro príde aj Izumi Takeda – spočívala v tom, že kým jeho klient dopil čaj, dokázal ho presvedčiť, aby sa vzdal všetkého, čomu odmalička veril, a otvoril myseľ veciam, ktoré doteraz nedokázal nijako uchopiť.

Hana podišla k stolu a vzala z kopy ošúchanú brožovanú knihu, ktorej stránky držali spolu len silou vôle. Ráno ju doniesol do záložne klient menom Ito Daisuke. Hana si ju zapísala do zoznamu a urobila malú značku. Spomedzi predmetov, ktoré v ten deň skončili v záložni, sa jej páčila najviac.

Zo zásuvky vytiahla mamine staré okuliare so zlatým rámom. Nasadila si ich, prstom upravila na nose – a cez ich šošovky uvidela knihu takú, aká v skutočnosti bola. To rozhodnutie zmenilo Daisukemu život.

Vo svojej skutočnej podobe vyzerala omnoho krajšie než obyčajná kniha. Stránky sa premenili na ligotavé perie a zmenila sa na žiariaceho spevavého vtáčika. Sadol si na Hanin prst, farby pierok modro-zlato žiarili.

Kedysi tento vtáčik jasným hlasom spieval v Daisukeho vnútri. Päť rokov noc čo noc po práci v obchode písal mysteriózny román. Keď pred dvoma rokmi prestal

a všetky rozpracované verzie vymazal, vtáčik vybledol, onemel a sčernel ako uhlie. Kedykoľvek si spomenul na sériu vražd v Harajuku, ktoré už nikdy nevyrieši, vták ho ťobol do žalúdka. No teraz Daisuke svoju voľbu založil a bol voľný. Občas určite pocíti chladnú prázdnotu tam, kde kedysi prebývalo jeho rozhodnutie byť románopiscom, no to prejde. Na rozhodnutie, na záložňu aj na muža, ktorý ho presvedčil, aby sa vzdal ošúchaného rukopisu, si už ani nespomenie. Pokoj duše, vravel mu Tošio, stojí za to, že sa nikdy nedozvie, čo sa stalo po strane 254.

Hana si zložila okuliare a položila knihu na policu vedľa kľúčov od domu a roztrhutej letenky. Večer, keď zavrú záložňu, otec všetko uloží do trezoru spolu s ostatnými predmetmi z celého dňa.

Izumi Takeda zažmurkala, snažila sa pochopiť slová, ktoré viseli vo vzduchu nad dvoma popraskanými šálkami čaju. „Nedáva to zmysel. Ako môžu ľudia založiť rozhodnutie?“

„Zmysel je vždy relatívny,“ odvetil Tošio. „Veci, ktoré majú zmysel vo vašom svete, sú v tom mojom smiešne. Nikdy som nepochopil, načo sú ľuďom televízory či mobily.“

„Čo myslíte tým ‚vo vašom svete‘?“

„Vy prichádzate z vonkajšieho sveta. Moja dcéra a ja patríme sem, za dvere tejto záložne. Vždy keď niekto z vašej strany zabľúdi sem k nám, má na to dobrý dôvod. Naši klienti uskutočnili rozhodnutia, ktoré sa pre nich stali neznesiteľne ťažkými. Vezmeme im ich a oni sa môžu vrátiť do svojho sveta ľahší. Spokojní.“

„Žartujete?“

„O takýchto veciach by som nikdy nežartoval. Naša práca je mimoriadne dôležitá.“

Izumi schmatla kabelku. „Neviem, čo je toto za hru, no v žiadnom prípade nie je zábavná.“

„Nie je to hra a nemá byť zábavná. Nemôžem vás donútiť zostať, viem však, že túto záložňu žiadny človek nenájde náhodou. Keby ste naše služby nepotrebovali, otvorili by ste dvere a vošli rovno do reštaurácie, presne tak ako ostatní, čo stoja v rade vonku.“

Izumi zdvihla bradu. „Aj keby to bola pravda – čo nie je –, vaše služby nepotrebujem. Ja nič neľutujem.“

„Ospravedlňujem sa, ak som vás urazil, Takeda-sama,“ sklonil hlavu Tošio. „Ale svojej práci sa venujem už veľmi dlho. Viem rozoznať, kedy je človek šťastný a kedy nie, nech je akokoľvek dobre oblečený a akokoľvek rozžiarene sa usmieva. Šťastie nespočíva v tom, čo máte, ale v práve tom, čo nemáte.“

Izumi stisla kabelku pevnejšie. „Nič o mne neviete.“

„Možno. Ale viem, čo ma naučili celé generácie mojej rodiny, ktoré túto záložňu viedli. Každý klient tvrdil, že sa sem dostal iba preto, že sa stratil. A mali pravdu. Stratiť cestu je neraz jediný spôsob, ako nájsť to, čo ste vôbec nehľadali.“

„Ja veľmi dobre viem, čo som dnes hľadala. Ramen.“

„V meste je veľa výborných ramenových reštaurácií. Prečo ste prišli práve do tejto?“

„Keď som bola mladšia, bývala som v tejto štvrti. Často som sem chodievala.“

„Ale odvtedy ste určite jedli aj lepší ramen.“

„Samozrejme, ale...“

„A žena ako vy si určite môže dovoliť aj podnik s lepšou atmosférou.“

Izumi sa hrala s perlami na krku a oči zabodla do čaju.

„Ale táto reštaurácia predsa nie je ako ostatné, však?“ nadhodil Tošio.

Izumi odvrátila pohľad. „Nebojte sa, Takeda-sama. Nemám v úmysle vrátať sa vo vašom vnútri. Ani nemusím. Už viem, prečo ste dnes mali v úmysle ísť do reštaurácie.“

Izumi nadvihla obočie.

„Povedali ste, že ste sem chodievali v mladosti,“ pokračoval Tošio. „Ľudia sa vracajú do minulosti, aby si pripomenuli pekné chvíle, zaháňali tie zlé – alebo z oboch dôvodov.“

„Keď si myslíte, že ma tak dobre poznáte, a nedokážete prijať moje jednoduché vysvetlenie, že som tu iba kvôli ramenu, poviete mi, ktorá z týchto možností sa týka mňa?“ zasipela Izumi.

„Prišli ste sa sem navečerať s duchom.“

„To je...“ Izumi sa zachvel hlas. „To je nezmysel.“

„Takže ste tu mali večerať s priateľom?“

„Nie. Chcela som sa najesť sama. Rada sem chodím sama. Navštevujem toto miesto vždy na jeseň.“

„Ale človek v skutočnosti nikdy nevečeria sám, určite mi dáte za pravdu,“ zareagoval Tošio. „Pri stole s nami vždy sedia naše myšlienky. Či ich pozveme alebo nie, vždy sú s nami a sú obzvlášť hlučné, keď sú našimi jedinými spoločníkmi. Štebocú si o tom, čo nikdy nevyslovíme nahlas. A vo vašom prípade, tipujem, s obľubou spomínajú na časy, keď ste neboli tou, ktorou ste dnes – keď ste sem chodievali jedávať s niekým iným.“

„Prestaňte.“

„Hádajte sa s myšlienkami, tvrdíte im, že sa mýlia, ale štebocú ďalej, až vám ramen vychladne. A predsa sa sem vraciate, lebo aj studený ramen chutí lepšie než akékoľvek teplé jedlo u vás doma.“

„Prestaňte.“ Zvlhli jej oči a po lícach sa jej kotúľali slzy. „Prosím, prestaňte.“

„Mrzí ma to. Položili ste mi otázku a ja som odpovedal. Po rokoch v tejto záložni dokážem čítať príbehy klientov, akoby ich mali vpísané v tvárach.“

Izumi si utrela oči. „Nie som vaša klientka.“

„Máte pravdu.“ Tošio si preplietol prsty. „Ešte som sa nerozhodol, či to, čo chcete odovzdať, má hodnotu.“

„Stačí. Už mám dosť vašich hier.“ V očiach sa jej znova zaligotali slzy. „Kto vlastne ste?“

„Som len muž, ktorý ponúka jedinečnú službu tým, čo ju potrebujú. Muž, ktorý vie, že neplačete zo smútku, ale z hnevu. Nie na mňa. Želali by ste si to, ale nie je to tak. Boli ste nahnevaná ešte skôr, než ste prekročili prah mojej záložne.“

Izumi naňho zagánila, po krku jej stúpala červeň. „Samozrejme, že som nahnevaná. Nenávidím to. Mám všetky dôvody byť šťastná, a predsa zakaždým, keď sa donútim usmiať, cítim, ako sa praskliny v mojom vnútri zväčšujú. To ste chceli počuť? Toto mám podľa vás založiť? Rozbitý úsmev pozliepaný zlatom ako vaše misky na čaj? Ak ho prijmete, dám vám ho hneď teraz.“

„Takže veríte tomu, čo som vám povedal o záložni?“

„Dokážte to. Presvedčte ma.“

„Dobre teda. Ukážte mi svoje rozhodnutie a ja vám poviem, akú má hodnotu.“

„Ukázať vám ho? Ako? Rozhodnutia predsa nenosíme vo vrecku či v kabelke.“

„Všetky rozhodnutia, ktoré ste urobili, si nesiete so sebou, Takeda-sama. A ani toto nie je výnimka,“ uistil ju Tošio. „A myslím si, že už presne viete, kde ho nájdete.“